14 april 2020

Beste Truus,

Mijn naam is Anna Dijkhuizen. Ik ben de middelste van drie zussen en woon in het mooie Rotterdam. Hier, in mijn studentenhuis, ken ik nu elke hoek, kraak of scheur, aangezien ik de afgelopen aantal weken zo min mogelijk naar buiten mag. We zitten namelijk midden in een pandemie, die ons door zijn besmettelijkheid gedwongen heeft enige vrijheden op te geven. Jij weet hoe dat is. Ik begreep dat voorheen nog niet, nie-mand van mijn generatie snapte dat echt.

Echter zijn de vrijheden die wij tijdelijk moeten opgeven inferieur. Bij ons zijn dat vormen van entertainment, niet vrijheden van denken of godsdienst. Ik denk niet dat we ons kunnen inleven in een situatie waar je niet mag zijn wie je wil zijn. Niet in ons land tenminste. Natuurlijk hoor je wel eens over discriminatie, maar dat gaat nooit zover als wat er in de Tweede Wereldoorlog plaatsvond.

Er is desalniettemin wel een overeenkomende factor, maar daar heb ik geen er-varing mee. Het enige wat ik kan bedenken wat echt gelijkenis heeft, is dat er mensen zijn die door deze situatie alleen moeten sterven. De keus om familie en vrienden om je heen te mogen hebben bij het overlijden is voor een groot deel van de ouderen nu van hen afgenomen. Ik denk dat dat het bruutst is van deze tijd.

Ik mis mijn familie wel. Ik mis het fysieke contact met mijn naasten die op andere plekken wonen dan ik. Maar omdat we nu wel ver zijn met technologie, we kunnen Facetimen, Zoomen of Skypen, zijn er toch nog manieren om contact te leggen.

Een tijd als deze, anders dan een tijd als de jouwe, is nog met optimisme te be-naderen. We moeten dan wel enkele dingen opgeven, maar daar ontstaan dan weer mogelijkheden door. Dit is een tijd om te innoveren, plannen uit te werken, tijd voor je-zelf te hebben. Wij hebben nu de mogelijkheid specifieke verandering door te voeren om in de toekomst efficiënter of beter te leven. Wij hebben nu de ruimte om te geven om en na te denken over de natuur en hoe deze te helpen en niet te verwoesten.

Ik weet niet of jij een optimist was. Of je dat überhaupt kon zijn in een tijd van oorlog en haat. Die vrijheid heb ik wel. Initiatief wordt niet afgestraft, juist gewaardeerd.

Mijn studie heeft mijn geleerd te zoeken naar mogelijkheden. Kom je een muur tegen, geeft dat je de ruimte de situatie te bestuderen en te leren hoe met dit stuk be-ton om te gaan. Dat is voor mij vrijheid. Zo bevrijd ik mezelf van opgesloten toestanden. Alles proberen te benaderen met een open vizier.

Mijn oma vertelde mij wel eens over haar tijden in de oorlog. Zo vertelde ze me verhalen over de honger en hoe zij samen met haar zusje, als tieners, aardappels stal van de Duitsers. Als ik daar aan denk realiseer ik me hoe gelukkig wij mogen zijn met onze situatie. De Albert Heijn om de hoek is altijd gevuld. We hebben nog nooit 'echt' honger gehad.

Ik ben dus dankbaar. Ook omdat we ons nu bewust kunnen en mogen zijn, wat we niet hoeven te ervaren, omdat het al groot in de geschiedenis boeken beschreven staat.

Vriendelijke groet,
Anna Dijkhuizen